

Б-1060
А-881

Бібліотека
Миколи Брайтченка-Петренка
Фінікс, Арізона США

ЛАЗО

НЕЗАЛЕЖНИЙ МІСЯЧНИК ГУМОРУ І САТИРИ

EL LAZO

Año I.

FEBRERO — Buenos Aires — 1953 — ЛЮТИЙ

№ 2.

El viejo lema de los zares moscovitas: —
“¡Matad judios — salvad a Rusia!” — se hizo
actual en el Kremlin rojo.

СТАЛІН

Стогони, сльози, сирітство, смуток, страждання,
скорбота
Сиди, ступаючи скрізь, смерти страшиної сіва
Слухай, сюрблячко сучасності! Світляк
святинь супостаті!
Стопнуть сибірські сніги сонце свободних
степів!
Сулу собі сподівайсь, сюзерене славетної
стенної
Сам, страхопуде, стріляй стадо сатрапів своїх!
Сталін, скараний сміхом! Спруте, скажений
собако,
Сором століття, скорбут, струпе суспільства
сукко
Смок, скорпіон, сатана, спадкоємць страшних
самодержавій,
Скисни, скорторбись, сховайсь! — Скунсе
смерлючий, старий!

ПЕРЕДСМЕРТНА ПОРАДА

- Слухай жінко, Я таки вже умру. . .
— Не кажи цього, ти ще виздоровієш.
— Ні, таки вже умру. Ти ще молода. Не
вдовуй довго після моєї смерті, виходь заміж.
— Що ти говориш. Нащо мені цей заміж, хто
вже мене схоче?
— Схочуть, схочуть бож маєток лишай,
але ти віддайся тільки за Семена.
— А то ж чому?
— Бо він мені вже три роки як винен гроші
й не дає, — можуть пропасти. . .

EL LAZO

Revista de Humor y Sátira
5 de Mayo 479, local 26
Buenos Aires, Argentina

ЦІНА ЧИСЛА:

Аргентині	\$ 3.50
Бразилії	кр. 7.—
Канаді	\$ 0.30

ЦІНА ПЕРЕДПЛАТА:

Ostap Vyshnia

REJUVENECIMIENTO

— ¡Buenos días!

— ¡Bienvenido, camarada Carlovich! ¿Qué tal? ¿Donde estuvo usted tanto tiempo que no lo he visto en ninguna parte ya desde hace más de tres meses? Oh, y porqué ésta usted tan triste? ¿Qué le pasa? ¿Estuvo usted enfermo, o le ocurrió otra cosa? Porque usted, a pesar de su edad, endaba siempre tan alegre y lleno de vida.

— ¡No me lo pregunte! Pues el recuerdo de lo que me ocurrió me hace correr escalofríos por la columna vertebral y todo mi cuerpo se estremece. . .

— ¿Pero, ¿qué es lo que le ocurrió?

— ¡No lo ha oído usted? Estuve en Tver, en la clínica del profesor Vosnesensky!... Había oído que el hombre hacía milagros, y como tengo ya 65 años y empiezo a andar enclenque, pensé: me iré a él, que me reanime, por lo menos para 10 años. ¿Usted ha oído de los milagros de Vosnesensky?

— Sí, lo he leído en los diarios.

— Así que me fuí. El profesor me explicó lo que se hace y cómo se hace... Resulta que uno puede rejuvenecerse... "Hágalo" — dije... Y él lo hizo... Me puso sobre la mesa y me hizo una operación... Salí de ella muy bien... No era difícil ni duró mucho... Pasé una semana en la clínica guardando la cama, y luego me fuí a la casa... "Después de dos meses — dijo el profesor — usted mismo va verá las consecuencias"... Y en efecto, después de dos semanas empecé a sentirme mejor... Las fuerzas se renovaron, los pensamientos se hicieron más claros... Parecía haberme restablecido completamente. Sentí una emoción que nunca había sentido antes: Andaba alegre, daba paseos canturreando y silbando, jugaba con los nietos. Y toda la familia se puso alegre. Pasaron dos semanas más... Me levanté a la mañana como siempre, y después de lavarme, me senté a la mesa, para tomar el té... De repente siento una irresistible gana de comer la avena... ¡Venga

В ЧЕРВОНІЙ ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ

— Як живеться в новій червоній Чехословаччині? — питає Швейк Гашека.

— Так, як на морі під час бурі: хитає, гоїдає, топнить, в'ялить, але вертати нічого нікуди. . .

— Го гірше, як на морі! На морі не встережна було б втопитись, — додав розважно Швейк.

КРУЖЛЯЄ ЧУТКА, ЩО ПОМЕР СТАЛІН НА ЛЕНІНОВУ ХВОРОБУ. . .

(підтвердження з Кремля ще немає).

la avena! ¡La avena dadme! — grité a voz en cuello. La esposa y los hijos me miran asustados, y yo, como un loco, salté de la silla y corro al galope al mercado. Ahí me acerco a un coche con avena, desato el costal y como, como y como sin cesar!... Habiéndome saciado de avena, lancé un terrible "i-hi-hi-hi-hi" y empecé a dar coces con las piernas... Se agolpó la gente, y agarrándome de las manos me conducen a casa. Y yo tiro coces relinchando a no poder más. Al fin, por la fuerza me llevaron a la casa... Entro corriendo en la sala y, brincando alrededor de la mesa, le grito al nieto: "¡Engáncheme, pronto!" Llegaron los parientes y quieren atarme... "¡No me aten, — grito, — sino refréñenme! De lo contrario voy a descuartizarlos a todos!" Volodia, el nieto me puso en la boca un freno, y yo me tranquilicé. Llamaron al médico... "¡Llevenlo a la clínica de Vesnesensky! — dijo él. — Yo no sé qué le falta!" Así me llevaron a la estación de ferrocarril... Tomaron un compartamiento, pero no pudieron introducirme en él de ningún modo... ¡Conduzcanme — grito — a la caballeriza!... A duras penas me colocaron en un vagón para los caballos y así llegué a la estación de Tver... De ahí me llevaron a la clínica... Vesnesensky me miró y dejó caer los brazos:

— ¡Dios mio! — dijo. El asistente se equivocó, y le hemos injertado a usted la glándula de un potro...

— ¡Cortenla, — grité, — pronto, si no quieren que los mate a todos! I-hi-hi-hi-hi!...

En seguida me pusieron sobre la mesa y cortaron aquella glándula tremenda.

Eso es que me ocurrió. Pero lo que he sufrido y experimentado, no puedo describirle... Volodia, mi nieto aún ahora se burla de mí, llamándome "jaquita"...

Y Félix Carlovich se fué moviendo tristemente la cabeza.

— Así es la cosa — pensé yo, componiendo estas líneas. — Ahora ya comprendo por qué el señor Vishinsky está siempre rebuznando y golpeando la mesa con las patas...

НА ІСПИТІ З СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ

— Як зветься та трагедія Шекспіра, де оповідається про кількох осіб, що загинули в страшному стисковій натовпу?

— Називається... називається... Ага, пригадую: називається — "Автобус".

У ДЕНТИСТА

— Як? П'ятьдесят пезів, щоб вирвати одного зуба?! Але ж це справа двох хвилин...

— Якщо хочете, можу продовжити цю операцію до півгодини...

Порфирій Горотак

СХІДНЯЦЬКЕ ФУРІОЗО

Так, я східняк! З Зеленого десь Клину.
Мене тайфун завів у Тіроль,
Щоб виспівать тугу свою єдину
Між гір чужих, як темний Ата Троль.

В мозолях руки від пили й сокири,
Смолою й димом одяг мій просяк,
Але душа так рветься в синій вирій,
Що висміху й не чує: "Ось східняк!"

Так, я східняк! У пахоці вербини
Занурюю лише віршовий рим,
А чим же ви, духовні галічмени
В зеніт знесетесь над буттям моїм?

Магістри темних ви кооперацій,
Тверді, м'які, ліричні паскарі,
Яким вагалом вищих творчих рацій
Мене з моєї скинете гори?

Ні, я східняк. Для мене сходив обрій,
І захід обріїв мене приймав,
Коли я йшов сюди і в сірій торбі
Беріг ямбічну музику октав.

І з ними знов верну на грань Амура.
Схід з Заходом у грудях — два брати,
Щоб в батьківщину хромаля Тімура
Повноту сил вкраїнських принести.

Тоді! Тоді прийдете ви, покірні,
На кожнім запобігливості знак,
І схилитесь, порожні і манірні,
Із рабським кличем: "Хай живе Східняк!"

ПРИГАДКИ І ГОРОСКОПИ

— Фараони нас били, — пропали; інквізитори нас били, — погинули; Гітлер нас бив, — також пропав безслідно... Тепер Сталін почав нас бити, — здохне й він!

В ПЕКЛІ

Маркс: — Де ж цей четвертий? Забарився, гад, снікулюючи моїм "Капіталом". Чи довго ще будемо ждати на нього?...

Ленін: — Ні, ні! Він вже недалечко... Ось, ось що не видно! Його "умруть" так само, як він мене "умер"!

ОБДУРИВ

В ресторані портового міста сиділи при столику четверо моряків. Аж ось влітає до ресторану ще один, ведмежої будови, страшно сердитий моряк і здалека ще питає:

— Котрий з вас Іван?

Моряки переглянулись один на одного, але ні один не відповів на запит.

— Котрий з вас Іван, питаю, бо всіх поб'ю!

Хоч Іваном жодний не називався, але не було відваги сказати цього розлюченому морякові. І от найменший ростом з них осмілився і каже:

— Я, Іван...

— Ах, то ти Іван?! — і, розмахнувся з усієї сили вдарив кулаком низенького ростом "Івана" у вухо. — На, маєш, як ти Іван! На! На!...

Не всидів "Іван" довго на стільці. За третім ударом зсунувся під стіл. Велетень-моряк дав йому ще кілька носків шкараденого черевика під столом, сплюнув задоволено і вийшов.

— Вже пішов? — питає з-під стола "Іван".

— Так, пішов! — відповідають.

— А бачите, обдурив велетня! Він думав, що я його налякаюся... А я зовсім не побоюся збрехати. "Я, Іван" — кажу, хоч я зовсім не Іван...

АНЕКДОТ ПРО АНЕКДОТА

— Слухай, вчора нового анекдота почув! Хочеш? — розкажу.

— Як цікавий, кажи...

— Так слухай: Ідуть собі двоє жидків, — Рабінович і Ціперович...

— Перестань дурниці плести! Все про жидів, і про жидів... Як тобі не сором? Ще й сам жид. Кожний анекдот у нього мусить, обов'язково, бути з жидами... Рабінович — Ціперович, Ціперович — Рабінович, — перекривився сердито слухач.

— Вибач, вибач, — це не були жиди. Це було двоє японців. Цікавий анекдот! От слухай, це привіз один знайомий з Китаю, слухай: В Токіо, вулицею імени Мікадо Шоріхуті, ідуть собі двоє японців. Один з них зовсім товстий, а один зовсім худий. І от той худий, що звався Ціперович, каже до товстого: слухай, Рабінович...

ПРИ ТЕЛЕФОНІ (оригінальне)

— Слухай, поговори за мене з тов Каськов по тиліфоні...

— Вогори сам, що ни можиш!

— Могчи могу, алім їв чесник, — почує...

А. Височенко

ЗАТЕМНЕННЯ МОЗКУ

(Уривок з оповідання)

— Займаюся виключно політикою, — почав пан Капелюх. — Роздумуючи над сучасним становищем світу, прийшов до висновку, що воно нікуди не годиться. Люди живуть на землі, ніби кнурі, які зведені до одного сажу. А це тому, що немає в них однієї спільної ідеї, одного проводиря, який би давав їм належний лад.

— Хіба можна зробити інакше? — так, щоб щось сказати, завважую йому.

— Можна!

— Яким чином?

— Насамперед потрібно створити партію, що об'єднала б усі партії світу. Тоді, ця єдина партія об'єднає довкола себе всю людність земної кулі.

— Але ж ви знайшли роботу тисячоліттям! — кажу йому.

— помиляєтесь. справа дуже проста. Раз є проводир, а в нього найкраща в світі ідея, то до нього усі злігатимуться, як мухи до меду.

— Гаразд, а де ж дістати проводиря з такою ідеєю?

— Ним є я! А це, — показуючи на зошит, — програма моєї партії, — з патосом і гордо піднесеною головою, промовив Капелюх.

Послинивши пальці, він підніс до очей свого зошита.

— Цілісіньку ніч сьогодні писав, але таки закінчив. шкода, знаєте, втрачати дорогий час.

Хвалити Бога, проводир писав дуже великими літерами, отже, тексту було не багато. На моє щастя й читав він плавко, без зупинок, можна сказати напам'ять.

Я, звісно, одним вухом слухав, а другим випускав. Та й почутого було більше, ніж досить.

Пан Капелюх пропонує створити національний інтернаціонал (?), з усіх релігій скомпонувати одну, життя людей розпланувати в черговій послідовності, наприклад: певна група осіб три роки є селянами, дальші три роки — робітниками, потім три роки — капіталістами, пізніші три роки — військовими, ще три роки — інженерами, ще нові три роки — письменниками, тоді знов — акторами, різьбарями, малярами, аж до циркових блазнів включно, по порядку розписав пан Капелюх. До загального парламенту кожна місцевість надсилає одного представника.

— Щоб ніхто не нарікав на свою долю, — підкреслив геній двадцятого сторіччя.

— А ви б звичайного коня намалювали? — питаю.

— Ні, малювати я не вмю.

— Ну, а як же ж ви цілих три роки збираєтесь бути малярем?

— Хе, дійсно чудасія, — вибачливо усміх-

нувся проводир. — Давайте маляра викреслимо з програми, — охоче пропонує він, наслідуючи хемічного олівця.

— А розкішний палац збудуєте самі?

— Де там, я й паршивої повітки сам не поставлю...

— То чого ж в інженери претесь?

— Давайте й інженера викреслемо.

— Тоді, може, ви свого язика до столу приб'єте?

— Ну, що ви!... Навіщо таке вигадуете?

— Бо ви хочете й штукарством займатися.

— Тю! — і це доведеться викинути.

— Краще перекреслить цілий розділ, — підказую йому.

— Можна й так. Інший, кращий напишу.

— Добре. Ну, а тепер, як ви собі уявляєте національний інтернаціонал? — питаю.

— Простіше простішого! Взяти всі нації і перемішати між собою. І хай тоді живуть, як знають...

— То й гризтимуться одна з одною, як ті кнурі в сажі, про що самі ж ви говорили.

— Дивіться, — і тут маєте рацію. Ріжте вже далі, — з меншою готовістю погодився творець найкращої в світі ідеї.

— Що ж далі? Там десь ви пишете, начебто кожна місцевість безпосередньо до уряду має обирати одного депутата.

— Еге ж. Це, щоб всіх зрівняти, і, щоб ніхто не ображався.

— Виходить, — велике місто і хутір на дві три родини, однаково надсилають до парламенту по одній особі?

Замість відповіді Капелюх почав старанно чухати потилицю.

— А знаєте ви, що в Україні є понад 50.000 різних місцевостей? То треба було б мати й 50.000 депутатів?

— Правильно. Чим більше голів, тим розумніший уряд буде!

Тут мені довелося взяти клаптик паперу й олівця до рук, щоб хоч трохи просвітити свого співбесідника. Я йому підрахував, що коли кожному обранцеві дати не більше п'яти хвилин на виступ, то це вийде 41.660 годин, або 1.736 д.б, чи 5.208 нормальних робочих днів. Отже, для того, щоб провести тільки одну сесію парламенту потрібно витратити не менше 14 років! Тому, щоб кожний депутат відбув хоч би три сесії, його треба було б обирати у віці, коли він ще під стіл пішки ходить. Через те, першопершим-ліпшим засіданням парламенту, потрібні будуть величезні транспорти, як для самих обранців, так і для їхніх батьків та няньок. А які слід було б спорудити будівлі для одночасного вміщення такої кількості людей, для дитячих ясел, садків тощо? Нарешті, ми станемо під загрозою, що наші найвищі урядовці зростатимуть зовсім неписьменними, бо ж вони кожної сесії муситимуть засідати 14 років під ряд! Отже ж, не тільки на високі школи, а й на середні та початкові їм за життя не виста-

чить часу. В кінцевому висліді, як бачте, уряд перетвориться на збіговисько справжніх дикунів.

Пан Капелюх дивився на мене по-телячи з неймовірним захопленням.

— Як ви чудово знаєте вищу математику! — Тільки й спормігся сказати з приводу моїх заперечень.

— Слухайте, — яка у вас освіта?

— Незакінчена домашня, — твердо відповів Капелюх.

— А фах маєте?

— Звичайно. У Липовій-Долині першим бондарем був.

— Чого ж бочок не робите? Запевнюю вас, що це корисніше буде для вас і суспільства, ніж писання поганої політичної програми.

— А якже без програми нову партію створити?

— Навіщо вона вам? Хіба й так у нас їх мало розвелось?

— Але такої, як я собі мислю, ще нема.

— Та у вас нічого купи не держиться.

Пан Капелюх почав нервуватись. Проте, його готовість міняти програму перевищала, навіть мою уяву. Він перекреслив її всю, від початку до кінця й пообіцяв на завтра створити цілком нову. Зате в справі організації власної партії, він не йшов ні на яке порозуміння. Щодо цього — уперся руками й ногами. Лише погодився з моїм застереженням про обов'язкову потребу в усякій партії мати, бодай одну, більш-менш письменну людину, до того обізнану з історією, соціологією, філософією, політичними рухами. Однак, погодився доволі своєрідно. Він вирішив узяти собі відповідного помічника, якому, до речі, доручить написати і нову програму. Своє ж становище в партії пан Капелюх, з винятковою скромністю та

соромливістю визначив, як — всевладного проводиря.

— З мене й цього досить, — невинним ягнятком прикинувся мій опонент.

— Цікаво подивитися, хто стане вашим помічником?

— Невже ви й досі не догадалися? — Здивувався Капелюх. — Звісно ж, вам випадає обійняти цю посаду. Ви ж і писати вмієте, і на машинці друкуєте...

Роблю надлюдське зусилля, щоб стримати своє гнівне обурення.

— Слухайте, чоловіче, — ви вірні пишете?

— Ні, складаю лише самі політичні матеріали.

— Ага, ви є, так би мовити, ідеологічний початківець.

— Що ви кажете?

— Те, що чуєте!

Але він нічого не розумів. Тоді я йому докладно розповів про людей, які хапаються не за своє діло і що з того виходить. Ще раз порадив йому згадати, як він у Липовій Долині чудово бочки майстрував і знову зайнятися бондарством.

Та мої слова падали на явно безнадійний ґрунт. У Капелюха сталося вже безпросвітне затемнення мозку. Він уперто наполягав на власній партії.

Бачучи цілковиту безперспективність переконати свого співрозмовника в протилежному, я, з особливою приємністю й підкресленістю навів золоті слова своєї матері:

— Не вмій, а берешся!

— Про кого це стара сказала? — Зацікавився геній проводир.

— Саме про вас та вам подібних... капелюхів!

Від тоді ми більше не зустрічаємося.

НЕ СПИТЬСЯ СТАЛІНУ, НЕ СПИТЬСЯ...

Не спиться Сталіну в Кремлі, не спиться. Турбується життям трудящих, покращанням долі трудящих журиться...

І ось одної ночі, надягнув Сталін шинелю, свіжі устілки з соломи в чоботи поклав, щоб ноги не промерзли, генералісімусівські штани в халяви вбгав, щоб не впизнав хто часом, і почав ходити довкола мавзолею Леніна. Ходить довкола і журиться, журиться... Аж раптом чує з мавзолею слабий, хрипкий, простуджений голос Леніна:

— Учне вірний мій, вожде народний, чому ж ти не спиш?

— Журюся, великий вчителю, журюся. Клопотів багато. Від соціалізму до комунізму це легка дорога! Втомився вже народ чекати... Вже тридцять шість років, як дуriamo... Від твоєї "передішки всерьоз і надолго" — НЕП-у, перейшов я до суцільної колективізації, — незадоволений народ! Повів боротьбу з лівими і правими ухилами, — не заспокоївся народ! Почав боротись з шкідниками, шпіонами, диверсантами-націоналістами, — не заспокоївся народ. Придушив голодом, лякав капіталістичним каторжним життям, що оточує ССРСР довкола — і цим незадоволівся народ. Расбіл Хітлера, пугаю Амерікою, — нікакая гайка, — опять 37 год нада! Што делать, учитель мой, што делать... — Вхопився Сталін руками за голову. — Што делать, учитель, што делать?...

— А ти б, Йосю, погромчик влаштував, еге ж — погромчик на жидів! Погромчики ж помагали за царя, помагали в будові соціалізму, завжди помагали. Попробуй!

— Та робив уже. Почав з боротьби з українським націоналізмом і кінчив боротьбою з космополітизмом. Тепер розпочав, за практикованою Гітлером метою, расову чистку жидів. Лікарів жидівських вже "почистив", бо це ж вони потруїли моїх соратників і генералів. Це ж вони, жиди проклятуші, винні у всьому! Ленін не відповідав нічого.

— А што делать, коли й цим незадовольється народ? Як народ не схоче жидівської крові, а скаже, — твоєї, Вісаріоновичу, хочемо! — Што тагда делать? На кого покладати надії, на кого опертись?...

— Як і раніш... Спирайся на НКВД, на вірних членів Політб'юро!

— Добре, а що ж робити з незадоволеним народом?

— З народом?... Як і раніш, — посилай до мене!

Хвосторуб

В АПТЕЦІ

— Прошу пана, цей порошок, що ви мені продали, від бліх?

— Так, так, — від бліх, бо?..

— Бо я вже ввесь випив, а блохи далі кусають, як кусали...

ПОШИВСЯ В З'ЄДИНЕНІ

Після успішно проведеної дисертації в "Нашому Кличі" на тему — "Вішання священиків в УАПЦ" — Олексій Запорожець удостоївся спекатися анахтемської латки схизматика і вписався в реєстр покійно з'єдинених, коштом православних, співробітників "Життя."

Тепер старий запорожець, ходить собі, владуваній, і наспівує весело на мелодію — "Тепер я турок не козак", присвячену собі пісеньку:

"Тепер я справді з'єдинений! Я вже, їйбогу, не козак!"

РИБАЛКИ

Сиділи собі в пивній двоє буенос-айреських приятелів, недільних рибалок, і вміру випитого пива, чим раз краще вдавалася їм ловля риби. За кожним випитим пивом, все більшу й більшу рибу котрийсь ввіймав.

— Знаєш, Іване, що мені трапилось? Спинінг пропав, новий, з п'ятнадцятиметровою лескою. Потягла чортова риба!...

— Що ти кажеш! Мабуть велика була?..

— Як акула завбільшки! Як шарпнула, знаєш, як потягнула! Просто в воду тягнула мене, разом з спинінгом, — довелось пустити...

— Мені також обірвалася одна, кілограмів, мабуть, п'ять! З гачком і лескою пішла проклята. Але, все таки, я ввіймав одну...

— Велику?

— Не дуже, ну, як тобі сказати... Якщо б так простягти, то була б така, як звідси до того сусіда, що он там сидить...

Сусід послужливо відсунувся з кріслом на метрів два і, усміхаючись до рибалок, сказав:

— Відсунувся трохи, хай ваша риба протягнеться далі...

СПРИТНИЙ АДВОКАТ

— Ну, як твій суд з сусідом?

— Та, звичайно, програв... Мусів оплатити судові кошти і тисячу пезів відшкодування сусідові...

— Як же ж це так? Та ж усім відомо, що сусідова собака мало-мало що ноги тобі не одгризла!

— От бачиш, всі знають, бо ще й досі литка гниє, не загоїлася... Але, бачиш, чортів сусіда взяв такого спритного адвоката, що зовсім переконливо довів судові, що це я покусав його сусіда і, що мало що не перегриз його собаці литку...

З БІЛОРУСЬКОГО ГУМОРУ

Кінь у возі, стрінувшись на дорозі з автом, став дибки.

— Ну й дурний же ж твій кінь, — каже шофер до господаря.

— Не дурний він, не дурний...

— А чого ж скаче, дибки стає?

— А ти б що робив, якщо б побачив, що на проти тебе ідуть самі штани без чоловіка?!

КАНАЛ "БЛИСКУЧОГО ВІДОКРЕМЛЕННЯ"

— Розкопуйте канал! Пускайте воду навіть на чужий млин, щоб тільки корабель осадити на міліні!

ЧОЛОВІК І ЖІНКА

— Не можу більше терпіти твого нахабства, тиранії, брутального насильства! Зараз заберу всі мої речі і піду до мами...

— Пізно, голубко моя, пізно... Це ти могла зробити передучора, бо вчора твоя мама зробила це саме з твоїм батьком: забрала всі свої речі і пішла до твоєї бабуні...

НЕСПОДІВАНКА

Мати намовила сина, щоб він випросив у батька 100 пезів, за які хотіла купити батькові подарунок - несподіванку на іменини, наказуючи, не зрадити тайни.

Син: — Тату, я маю для тебе несподіванку.

Батько: — Яку? ..

Син: — Дай мамі 100 пезів.

Батько: — На що?

Син: — Купити тобі на іменини несподіванку...

Батько: — Скажи мамі, що іншої несподіванки, крім щоденної — "дай гроші!" — я від мами не можу сподіватися...

ДОКУЧЛИВА ДИТИНА

— Тату, а хто то там, в цій могилі лежить?

— А, то Ленін там, дитино, Ленін...

— Тату, а чому так багато каміння навалили на його могилу? Щоб не встав, га?

— Ні, дитино. То не могила, це мавзолей, дитино, пам'ятник себто.

— Тату, а за що йому такого пам'ятника поставили?

— Бо він, дитино, звільнив нас від ланцюгів...

— Тату, а від яких ланцюгів звільнив він вас?

— Ай, дитино, замовчи і не випитуйся!...

— Скажи, тату, скажи, від яких?

— Ну, от у твого діда був ланцюжок, у баби був ланцюжок, у мене був ланцюжок... і з них він нас визволив.

— Тату, а чому він визволив вас з тих ланцюжків?

— Замовчи вже раз, дурна дитино, — бо золоті були!

ОСТРІВ — дірка в воді, заповнена землею.
СІТКА — багато дірок, разом зв'язаних.

... Юрій Крохмалюк після Конгресу католиків став дуже побожним: щонеділі всю Службу Божу вистоює стоячи... в книгарні Денісюка...

... Спілка Українських Науковців, Літераторів і Мистців в Аргентині зовсім добре почуватися без науковців, без мистців і без літераторів...

... на З'їзді СУМ в Гудсоні не було кому дефілювати, бо всі СУМ-ці вишикувались на сцені приймати парад. З цієї ситуації випустили СУМ "молоді" мами, що не зважаючи на плач своїх дітей — "мамо, їсти" — продефілювали зовсім по-молодечому...

... представники деяких народів, що входять до АБН, безжалісно, серед морозної зими, "уступили" Стецькову Муху з теплої посади АБН.

... Товариство св. "Володимира" в Казанові, щоб затерти різниці старого й нового стилів, пересунуло святкування Різдва Христового з кутею і Вертепом на 5 січня...

... наш бандурист Сніжний також був на З'їзді СУМ у Гудсоні, але не "машерував", — не дозволили... — Ви спізналися на 13 років! — сказали йому впорядчики З'їзду. В нас до СУМ приймається тільки до 60 років, а вам уже на 73-ій перевалило...

... на Святі Державности не тому не було тих, що святкують 30-те червня, що вони проти цього "застарілого" свята, а тому, щоб не стрінутись віч-на-віч з соціалістами та опортуністами, через яких з УНРади мусіли вийти...

... між філією "Відродження" в Казанові і Товариством св. "Володимира" там же, відбулося фіззмагання: Секретар філії "Відродження" намагував носа секретареві релігійного товариства, а "володимирці", щоб не зостатися в довгу, потовкли ребра "відродженцеві"...

ЗРАЗКИ КУЛЬТУРНОГО РОСТУ

ЗАПРОШЕННЯ!

Заходом тов. свъ. "Володимира"
в Казанові
улаштує дия 15/II 1953 рк.

ЗАБАВУ КАРНАВАЛОВУ

На яку маємо честь запросити Вас з родиною,
з Добірною оркестрою,
із смачним обідом.
Початок огод 9. веч.

Управа

(Тут прибита печатка з великим тризубом з хрестом).

Як видно по даті, "Запрошення!" писане зовсім недавно. Але, читаючи його, дивуєшся: "Запрошення!" — з окликом. Нащо той оклик? Далі: "Заходом тов. свъ." — що значить "тов."? — питаєте себе. Мало б означати — "товариш", але ні, бо яке ж відношення має товариш до святого? Добре, а чого ж "свъ." — з твердим знаком російським? Та його ж і росіяни де-будь не ставлять! Ідем далі: "Володимира" — чому в лапках? Невже ж Володимир не Володимир? Але з лапками вже ясніша справа: автор запрошення має на увазі не Володимира — Христителя Русі-України, а якогось "свого", тому й в лапки його вбрав. Далі: "в Казанові" — читаєте ще раз, так, таки в Казанові! Тут вже справжній карнавал, — як в Казані (китлі) робити Забаву Карнавалову?! Далі: "улаштує" ... Виходить, що: "Заходом тов. свъ. "Володимира" в Казанові влаштує (ХТОСЬ) дия 15/II 1953 рк. Забаву Карнавалову", а Товариство св. "Володимира" нічого не знає про це. Далі вже говорять той хтось: "На яку маємо честь запросити Вас з родиною, з Добірною оркестрою, із смачним обідом".

Отже ж, на Забаву Карнавалову просять вас з добірною оркестрою та із смачним обідом! Без оркестри і без смачного обіду на Забаву Карнавалову навіть не думайте пориватись — не приймуть!

І таке, пробачте, запрошення, щоб надати йому хоч трохи авторитетності, підтверджують печаткою і то з тризубом, обов'язково! З цього вже видно, що на Забаві Карнаваловій, мусіли обов'язково співати — Ще не вмерла... Господи, — змилуйся над нами!...

ПОВАЖНЕ МІРКУВАННЯ

І подумати тільки, що, щоб напарфумити одну пані, треба зібрати пелюстки тисяч квітів, піддати їх складній хемічній процедурі, і отримати в такий спосіб пахощі, що, може бути, задовольнять ту пані, тим часом, як вистачає кілька цибулин без всякої хемічної процедури, щоб пропахтіти всю околицю...

З ІТАЛІЙСЬКОГО ГУМОРУ

Пригоди пана Венеранди

Пан Венеранда постукав у двері і сказав пані, що йому відчинила:

— Найкращі вам побажання в день вашого янгола!

— Що? що? — запинаючись, спитала пані, — їй здалося, що вона не розібрала добре.

— Я сказав, що приношу вам найкращі побажання в день вашого янгола, — повторив п. Венеранда.

— Але ж сьогодні не день мого янгола, — відповіла здивована пані.

— Що ж поробиш, — сказав п. Венеранда, знизуючи плечима, — побажання я вам все одно роблю, хоч і на будуче. Я ж не міг знати, коли саме ваш день янгола, бо й особисто вас не знаю.

— Отже, чому ви мені робите ці побажання? — запитала ще більш здивована пані.

— Думаю, що ви цим не образитеся. — сказав п. Венеранда, — це був би перший такий випадок у моєму житті.

— Але ж, пане, мій день янгола буде аж за шість місяців! — сказала пані, що сама вже не знала, що сказати.

— За шість місяців, так за шість місяців! — відказав п. Венеранда. Я тут нічого не можу вдіяти. Мусите мати терпець і —ждати! Цей день таки прийде, правда? Не можете ж ви претендувати, щоб ваш день янгола траплявся щодня...

— Я не... — почала було пані, що ніяк не могла зрозуміти, чого власне хотів п. Венеранда, — але якщо мій день янгола буде аж за шість місяців, чому ви прийшли з вашими побажаннями сьогодні?

— Шановна пані, — сказав п. Венеранда гнівно, — я не люблю витрачати марно час, але якщо ви волієте, щоб я прийшов завтра, я прийду завтра, — не можу я знати, якого саме дня ви в поганому настрої!

І п. Венеранда повернувся спиною до пані і пішов собі геть, щось собі під ніс бурмочучи.

ЛИСТУВАННЯ ДРУЗІВ

В листі до Канади: "...Дивує мене, чому видавець Тиктор не відновлює видання газети "Народна Справа" в Канаді?"

В листі до Аргентини: "...Дивуєтесь, бо не знаєте Канади: канадійські бики не дозволяють своїм коровам читати ніяких газет. Цю обставину Тиктор простудіював і не хоче ризикувати..."

**

*

В ШКОЛІ

Учитель: Грицю, скажи мені, коли помер Кристофор Колумб?

Гриць: Крис.. Кристофор.. Колумб? — питаєте. А хіба ж він помер? Я ж сьогодні був у його книгарні, купив собі зошита й олівця... Він здоровісенький і навіть не збирається вмирати...

...Сан Франціско. — (У. П.). Советський делегат А. Громико підійшов до американського республіканця О. К. Армстронга, що тримав під пахою велику течку, з запитанням, чи той може її йому показати.

— Чому ж ні? Дуже радо — прошу!

Громико нахилився над течкою, але в ту ж мить закрив її і кинув на підлогу. З течки випала мапа Советського Союзу, на якій позначені були місця концтаборів і каторжної праці.

АНКЕТА З КІЛЬКОМА ЗАПИТАМИ

(Відповіді не обов'язкові)

Що у вас залишилося з минулого, крім слідів від щеплення віспи?

Чого вам головним чином бракує — хліба чи видовищ?

Чи вам хотілося б розпочати нове життя, і на якого саме дідька?

Чому у вас штани не прасовані, а амбіцій повні кишені?

Чи буває у вас кілька п'ятниць на одному тижні, і що ви з ними робите?

Чи можете ви самі порахувати своїх приятелів, чи вам треба бухгалтера?

Що у вас знайшов лікар, крім п'ятидесяти пезів?

Чи розпоряджаєте ви прожиточним мінімумом на випадок смерті?

Чого у вас більше — боргів чи ініціативи?

Як ви відноситеся до вашого чиншу, як квартирант, чи як фанатик?

Окрім псування нервів собі й жінці, над чим іншим ви ще працюєте?

Від чого ви більше терпите — від буенос-айренського клімату, чи від невдалих комбінацій?

Чи ви вірите тільки в всемогутній долар, чи також у переселення душ?

Чого вам власне бракує — чека в банку, чи гарного настрою?

Що ви думаєте, коли хтось в омнібусі наступає вам на нагнітки? Чи, може, ви тоді висловлюєтесь також уголос?

Чи ви маєте вираз обличчя, і який саме?

Що б ви зробили, коли б вам подарували "чорного ворона"?

Де ви власне хотіли б знайти відпочинок — на березі моря, в горах, чи на могилі Сталіна?

Від чого у вас болять кості — від першої молодості, чи від другої?

Якщо у вас відняти писану торбу, то що у вас ще залишиться?

-ет

РОЗШУК

Хто б знав де дівся Богдан КЛЮНЬ і що з ним трапалося, хай ласкаво повідомить редакцію "Аркана".

Звідки родом — не знаємо. Де перебував і звідки приїхав — не знаємо. Звідки і чого зголосився до нас — також не знаємо. Деклярував себе запеклим ворогом "блискучого відокремлення" і присягався ділити долю й недолю "Аркана". Від довшого часу не бачимо його і не знаємо, що з ним...

Богдане! Чи вас бандерівці забандерили, чи вас лебедівці влебедили? — Відізви́ться!

"АРКАН"

Олександр Білосвіт

ДЕ НАША ПРЕКРАСНА ДАМА?

Де наша Прекрасна Дама,
Де наша мрія дорога?
В строкаті лахміття вбрана
На задвірках бродить вона.

Вибачте, чи потрібна вона?
Наша Горпина і пишна і хороша,
І не така вибаглива і тендітна,
Як тая, вигадана лицарями пера.

КЛОПОТИ ЖІНОК

— Ах, ви не знаєте, кумо, який клопіт маю я з моїм чоловіком. Дивись, вийшов з дому без капелюха, — вертається в капелюсі. Піде без плаща — прийде в плащі. Вийде без парасолі — прийде з парасолею... І так все! Питаю: чие це? — Не знаю, каже. Сварюся, даю — не помагає. Люди, мабуть, думають, що він начмисне це робить... Який сором!

— Ах, кумо, в мене ще гірше... Ваш чоловік приносить, а мій розносить: Вийде з дому в капелюсі — вернеться без капелюха, візьме плаща — не принесе, візьме парасолію — не принесе, що не візьме з дому — не принесе. Одного разу прийшов без краватки. Але, думаю, що направиться, бо вчора досвіта прийшов додому в якійсь жіночій блузці і з чорною жіночою панчохою замість краватки...

ІНКЛЮЗ

Син: — Тату, що то таке інклюз?

Батько: — Це, сину, фальшива монета.

Син: — А чому вона фальшива?

Батько: — Бо її нечистий дух дає тому, хто свою душу пообіцяє дияволу. І той, що проміняє свою душу за інклюза, все життя проведе в розкошах, бо за інклюза, за цю фальшиву монету, все кунять, чого забажає тільки. Купить щось за інклюза, не встигне сховати купленого, як інклюз повертається до його кишені. Так все життя інклюзник обманює совісних, працюючих людей своїм диявольським інклюзом...

ОГОЛОШЕННЯ

Гумористи, Коміки, Чудаки — відізви́ться!
Потрібно гуморески на традийте червня!

КОНКУРС:

За найфайнішу гумореску платимо готівков. Пишіть і присилайте на адресу Спільки УНЛІМ в Аргентині. Конкурс буде без гранди і батярства, а на зіхер, бо журі складається з Правління Спільки УНЛІМ.

АНЕКДОТИ ПРО СТАЛІНА І ЙОГО ПАРТІЮ

А ХТО Ж ГОЛОСУВАТИМЕ?

В час суцільної колективізації в Україні завелися страшні порядки по колгоспах. І од вирішили тварини колгоспу "Ленінський шлях" піти до Сталіна і поскаржитись. Першим прийшов до Сталіна кінь та й каже:

— Товаришу Сталін! Дай мені вівса і сіна, бо на прілій полові й соломі перегнилій весняної посівної кампанії не виконаю. А невиконання знаеш до чого може призвести...

Сталін подумав трохи, взяв аркуш паперу і написав:

"Забезпечити коня харчами на час весняної посівної кампанії!"

Врадуваний кінь побіг галопом до свого колгоспу. Через п'ять хвилин в кабінет Сталіна увійшла корова, що тільки шкіра й кості, і почала скаржитись:

— Батеньку рідний! Краще б я була на світ не родилася, як маю отак бідувати в колгоспі! Замість сіна — дають гнилу солому і полу тухлу. Гною не викидають з-під мене. Живу в холодній кошарі. Ніхто не дбає про мене, а дойти — всі доять. Немилосердно доять: колгоспний актив і рядові колгоспники. Вдодаток, кажуть, цієї весни мушу ще й коневі допомагати в посівній кампанії... — Напиши, будь ласка, щоб харчі кращі дали мені та доглядали краще, бо здохну!...

Сталін щось помимрив собі під ніс, взяв папір, написав щось і дав корові. Тільки що вийшла корова, як в кабінет Сталіна увігнався осел та як загорлає:

— О батьку ослячий! Вожде наш, змилуйся! На таких харчах, як нам дають, не тільки що я, осел, але й козел довго не потягне... Дай підвишку! Хоч трошки... Розпорядися сам, товаришу наш!

— Проживеш і так, — майже простогнав з люті Сталін.

— Батьку! Учителю! Товаришу! Сонечко ясне! Добав, хоч трошки...

— Не проси! Не дам! Іди геть!...

— Не даси? — перепитав гнівно осел.

— Та ж сказав уже — не дам нічого!

— Ну, добре, не давай. Яюсь обійдуся, — сказав осел, — але голосувати за тебе і твою партію більше не буду!

НА СУДІ

Полтавським Обласним судом було засуджено на кару смерти троє "ворогів народу". Після зачитання вироку запитав суддя засуджених, чого вони бажали б собі перед смертю?

Перший засуджений сказав:

— Мені дайте попоїсти українського борщу і вареників і, якщо можна, поховайте біля могили Т. Г. Шевченка.

Другий сказав:

— Дайте мені "ши" і "водки" та поховайте коло Леніна...

А третій, всміхнувся єхидно, і каже:

— Ну, мені, як звичайно, дайте курочку, трошки риби, цибульки і ще там чого і поховайте поруч Сталіна...

— Як це?! Сталін ще живий! — заверещав сердитий суддя.

— Ну, що ж таке? Чого тут сердитись і кричати? Я ж можу зачекати!

СТАЛІН І ТІТО

На початку 1945 р. відбулася офіційна розмова між генералісимусом Сталіном і маршалом Тіто:

— Слухай, Тіто! Відпусти мені свою авіацію. Ти ж знаєш, яка довга лінія фронту в мене! Якщо ти долучиш свою авіацію до моєї, то я не потребуватиму американської допомоги.

— Але ж у мене літаків дуже мало, — сказав Тіто.

— Скільки їх можеш дати мені?

— Відступлю одного, — відповів Тіто.

— Що ти смієси? Яке ж значення одного літака на фронті?...

— Ну, дам два! Більше не можу...

— А скільки в тебе всіх літаків?

— Три.

НЕПОРОЗУМІННЯ

Вступаючий до профспілки кандидат, винив дану йому анкету. В рубриці, де стояло запитання: "Ваша партійна приналежність?" — він написав:

— ВКП(б).

Голова профорганізації перечитуючи анкету завважив це та й каже гнівно:

— Чому ви пишете ВКП(б)? Ви ж безпартійний!...

— А хіба ж я написав, що я партійний?

— А ось тут ви написали — ВКП(б)...

— Так, але ж це значить: Вроді Как Партійний, а в дужках — безпартійний...

НІ, ЦЕ В ПЕРШУ...

На відкритих партійних зборах запитують нововступаючого в партію:

— Скажіть, будь ласка, тов. Дяченко, що побудило вас вступити до нашої партії?

— Піджитися, братці, хочеться трохи...

— А чи були ви в петлюрівській банді?

— Ні, братці, не був.

— А в банді Зеленого, були?

— Ні, не був, братці.

— А в банді Ангела, були?

— Ні, не був.

— А в банді Тютюника, були?

— Ні, не був, братці.

— Ну, то до якої ж банди ви належали, кажіть?!

— В ніякій не був ще... Оце в першу вступаю.

АНЕКДОТИ ПРО НКВД ТА СОВЕТСЬКУ АРМІЮ

ЗАГАДКА

— Що таке: О. Г. П. У.?
— О, Господи! Поможи Утекти... А, читаючи взад, значить: Утечеш — Піймають. Голову Одірвуть!

РОБИТЬСЯ ТЕМНО

Запримітив енкаведист, що один, невідомий йому, чоловік зустрічаючись з ним на вулиці ранком, вдень чи ввечером, завжди скидає кашкета, кланяється низько і каже:

— Добрий вечір вам!
— Чому ви кажете "добрий вечір", як це ранок? — запитав підозріло енкаведист невідомого.

— Та... бачите... — почав невідомий, — як тільки зустріну вас, — ранок це, чи день, — зразу мені в очах темніє...

НЕ БУДУЙТЕ!

В 1925-31 роках в Україні робили масову "викачку" золота. НКВД брало під арешт всіх колишніх службовців, робітників і селян, щоб витиснути з них золото. Спершу "затриманих" агітували в камерах, що, мовляв, нашій молодій державі дуже трудно. Закордонні капіталісти грошей нам не позичають. А як треба нам купити за кордоном якісь машини, то капіталісти вимагають, щоб ми платили золотом. От же ж, ви жили за паря і придбали собі золота. — віддайте його нам і йдіть додому... Серед групи заарештованих був один жидок. Ніяка агітація, розуміється, на нього не впливала. Тоді НКВД почало робити допити:

— Де ти, сякий-такий, заховав своє золото, якого нам потрібно до будови соціалізму?!

— Забув... — відповідає жидок.

— Підеш в камеру то пригадаєш, — погрозив енкаведист.

В камері дали їсти солоної риби, але не дали води. Гаряче нагріли піч. Страшна задуха. Камера битком набита людьми, що можна тільки стояти.

Першої ночі викликали жидка чотири рази на допит. Другої ночі він не чекав, коли його покличуть, але сам почав стукати в двері камери і викликав вартового, просив, щоб той вів його до слідчого НКВД.

— Що, надумався? — з лукавством запитався слідчий.

— Так, хочу сказати...

— Ха-ха-ха! Ну, кажи.

— Як у вас немає ні грошей, ні золота, то на якого чорта збираєтесь будувати соціалізм? Не будуйте...

У ВІЙСЬКОМАТІ

В час призиву молоді до армії, нікому не давали пільг. Було потрібно набрати якнайбільше гарматного м'яса.

Підходить один і скаржиться лікареві:

— У мене хворе серце...

— Нічого! У Петровського також серце хворе, а дивись, як вірно служить радянській владі!

— У мене легені хворі, — каже другий.

— Нічого, он у Постишева також хворі легені, а як справно працює для соціалізму!

Цю розмову підслухав третій і коли прийшла його черга він і каже:

— Я, круглий ідіот...

— Нічого, нічого! Косіор також круглий ідіот а як широ і віддано служить радянській владі!

А ВІД КОГО Ж ВИ?...

Після "визволення" Дрогобича, запитуює енкаведист бабусю:

— Як вам живеться, бабусю?

— Слава Богу, добре...

— Бога немає, бабусю!

— Оттаке!... А чорт є?

— І чорта нема!

— А від кого ж ви впали на наші бідні голови?...

ЯК В СЕБЕ ДОМА...

В Німеччині, коло міста Пассав, перейшли американський кордон два совітських командири.

— Можете нас стріляти. Робіть з нами, що хочете, але не повертайте нас назад! — кажуть американцям.

— Окей! Не турбуйтеся, — сказали американці. — ми вас посадимо в тюрму. Там будете почувати себе краще, як в себе дома...

ОПЕРА І ДРАМА

В Харкові, проти будинка НКВД, будувався оперний театр. При допитах арештованих слідчий залюбки показував крізь вікно пальцем на новобудову і кричав:

— Он де о!, будується опера, а ти, поки що, сидиш у драмі, яка може дуже легко обернутися в трагедію для тебе!

СОЦЯЛЬНЕ ПОХОДЖЕННЯ

До одної з високих військових шкіл міста Харкова прибула совітська комісія, щоб очистити школу від клясово-ворожих елементів.

— Хто були ваші батьки? — запитали першого.

— Заможні селяни.

— Викинути геть куркульського недобитка! — викрикнув голова комісії.

— А ваші батьки? — питають другого.

— Мій батько був колись священиком.

— Геть буржуазного виродка зо школи!

— А ви, від кого походите? — запитали третього.

— Від матері куховарки і шістьох героїв жовтневої революції!

— Ти, справжній, наш! Ти надійний елемент!

— сказав голова комісії.

А, ЦЕ АМЕРИКАНЕЦЬ

Товариш Вишинський був на конференції міністрів закордонних справ у Нью-Йорку.

Після невдалої для нього дискусії, притиснутому до стіни міністром Маршалом, Вишинському стало недобре — раптовий розклад шлунку. Він залишив залю засідань і, майже бігом, побіг до виходку. Мало-мало не трапилось з ним "світової катастрофи". Звільнившись від "пережитків капіталізму в економіці" він хотів уже вийти з виходку, але двері чомусь не відчинялися. І як він уже тією клямкою не крутив, двері не піддавалися. Це його ще дужче розсердило проти американських імперіялістів. Тоді він почав бити з усієї сили кулаками у двері.

На цей стукіт прибіг робітник, що пильнував чистоту й порядок у виходках й запитав:

— Хто там? Що трапилось?

— Це я — Вишинський. Відкривай двері, бо розіб'ю!

— А, то ти, русській... Промий після себе раковину то й двері самі відчиняться.

Послухавши немудрої поради, Вишинський промив раковину і, дійсно, двері самі розчинилися.

Через декілька днів, повернувшись в Москву, Вишинський інформував самого Молотова про перебіг конференції. Не забув також розказати про прикрий випадок у виходку. Розповівши докладно, як це сталося, зробив наголос на тому, що така апаратура прищеплює культуру — не промиєш після себе, не вийдеш, а як промиєш — самі двері розчиняться. Тоді Молотов наказав вивезти закордон декілька ешалонів української пшениці і купити в Америці й собі таке устаткування для виходків у Кремлі. Так було й зроблено. Через два тижні таке устаткування було доставлено в Москву, де намічалась слідувача конференція. Апаратуру було встановлено і зроблено інспекцію придатності. Кремлівські верховоди були дуже вдоволені, що й вони мають так улажені виходки, як і в Нью-Йорку. Не довго довелося чекати на московську конференцію. Поприїздили в Москву усі дипломатичні місії, щоб впорядкувати світ після війни. Але тому, що в кожному чужинцеві в СРСР вважають шпигуна, — були визначені для слідкування їх агенти НКВД. А біля виходків поставили винколені енкаведистів, що вміли говорити декількома мовами. Під час перерви праці конференції один з членів американської дипломатичної місії зайшов до виходку. Він зразу звернув увагу, що виходок був обладнаний найновішою американською апаратурою. Але, коли дипломат хотів промити після себе раковину — не було води. Він хотів вийти, але двері не відчинялися. Постукав потихенько в двері.

— Хто там? Що трапилось?

— Та це я, американець, відкрийте, будь ласка, двері.

Тоді енкаведист з своєрідною московською пихою, відчиняючи двері, сказав:

— Я так і думав, що це американець, бо не знає нашої техніки.

— Так, так. Але ви повинні б хоч свою воду дати до нашої найновішої апаратури.

ЦЕ ТІЛЬКИ СЬОГОДНІ...

Чутки про голод в Україні 1932-33 пр. дійшли аж у Кремль, до самого Сталіна. Думав Сталін, що оперативні зведення НКВД неправдиві, перебільшені, і вирішив поїхати в Україну і перевірити все особисто. Про намір виїзду сказав начальникові охорони Кремля, а той лоніс міністерству внутрішніх справ, а там — аж загудо... Все НКВД було поставлено на ноги! Але й НКВД толком не знало куди саме в Україну поїде Сталін. І тільки за 20 хвилин перел виїздом було повідомлено, що Сталін їде в Київ. Дали знати про це в київське НКВД. А там вже, все, що було живе, заметушилося.

З усіх міст і містечок України наказано позвозити в київські крамниці товари й харчові продукти, щоб показати Сталінові достатки української столиці.

Рсі крамниці Києва було завалено крамом і харчами. Ввесь Київ обставлено енкаведистами, що мали доглядати за порядками і не пропускати голодних і пухлих селян до Києва. В цей день в Києві кожний міг собі купити чого хотів і скільки хотів. Тому й черги були короткі.

Приїхавши Сталін до Києва зразу пішов по чергах. В одній крамниці купив собі убрання, в другій купив черевики, ще в іншій — плаща. Потім пішов по продуктивних крамницях, — купив сала, яєць, хліба та печива різного. Вже рішив було йти в ЦК КП(б)У, до тов. Постишева, щоб подякувати йому за добру господарку в Україні, за достатки... І вже по дорозі поступив ще до одної крамниці:

— Дайте мені, будь ласка, 100 грамів масла. — попросив Сталін.

Продавець кинув на вагу кілограмову пачку масла та й каже:

— Бери, дурбак, кілограм! Це ж тільки сьогодні така нагода, дякуючи тому, що Сталін у Києві... Завтра вже не дістанеш нічого!

ВІН ЩЕ САМ ПРО ЦЕ НЕ ЗНАЄ

Вулицею міста ідуть двоє приятелів і говорять між собою:

— Ви чули, що вчора Рабіновича розстріляли?

— Хе-хе! Дурниці говорите! Он там, дивіться, по тому боці вулиці він їде...

— Тухше! Він ще про це не знає!

Більшість анекдотів з-підсовєтського життя взято зі збірки фольклориста — Гр. Сенька.

— Ред.

МІЖ ПИСЬМЕННИКАМИ

— Ах, пане Галан! Над чим ви тепер працюєте? Мабуть, вигадуете 100 нових псевдонімів?

— Зовсім ні. Припасовую для старих творів нові заголовки.

— А це ж для чого?

— Хочу видати нову збірку новел. Бож українці однаково не читають творів, лише заголовки.

ЗАПИТ...

— Де тут, близько вас, є крамниця, що продає парфуми?

— Ось тут, недалечко, півквартала... Нащо вам?...

— Хочу купити ДДТ для бліх...

ПРЕДСТАВНИЦТВА "АРКАНА"

АВСТРАЛІЯ:

Mr. S. Mykytyshyn — GPO Box 1603,

M. Adelaide — S. A.

Mr. W. Fokshan — 17 Acacia St., Glenroy
Melbourne

Mr. I. Maletych — GPO Box 1194-K,
Adelaide — S. A.

АНГЛІЯ:

Mr. B. Styslowskyj, 123, Nottingham Hill
Gate, London W. II.

БЕЛЬГІЯ:

Mr. A. Romaniuk — B. P. 78, Louvain

БРАЗИЛІЯ:

Sr. Paulo Witryk, Caixa Postal 1340,
Curitiba — Paraná

Sr. Wasyl Petruk, Rua 4, № 10, Vila
Zelina, São Paulo

КАНАДА:

"Independent Ukraine", P. O. Box 276
Winnipeg, Man.

Mr. Iwan Hajduk, 11441-97 St.,
Edmonton, Alta.

"Moloda Ukraina", 191 Lippincot St.,
Toronto, Ont.

США:

Mr. H. Jaremchuk, 229 East 10th St.
New York 3, N. Y.

Mr. Jurij Pundyk, 318-5 St. N. E.,
Minneapolis 13, Minn., 19th. St., Chicago
8, Ill.

НОВА ЗЕЛАНДІЯ:

Mr. W. Krechowec, 765, New North Road.
Monut-Albert Auckland

ФРАНЦІЯ:

"La Parole Ukrainienne", 3 rue du Sabot,
Paris VI

НІМЕЧЧИНА:

Mr. Antin Melnyk, München 24,
Postlagernd

ПАРАГВАЙ:

Sr. Maximo Mirowski, Col. Cap. Miranda,
Encarnación.

УРУГВАЙ:

Ing. Basilio Dziuba, Chiavari 2970,

РОЗПОДІЛ ІЗДИ

Подорожний, якому надокучило вже довге чекання звертається до начальника станції:

— Але ж нашо ви друкуєте розподіли їзди, коли поїзди завжди спізняються?

— А якби ви знали, що поїзди спізняються, коли б не було розподілів їзди?...

СТАТИСТИКА

— Поясніть мені, будь ласка, що таке — статистика?

— Я поясню вам це найкраще на прикладі: Я їм, наприклад, щодня по дві курки, а ви — ні одної. Але ви не можете скаржитися, бо за статистикою на кожного з нас припадає по одній курці...

ДЕМОКРАТІЯ ВИННА

— Ти за що сидиш?

— За демократію.

— Як то?

— Я твердив, що я невинний, а судді казали, що винний. Більшість перемогла...

"А ВСЕ Ж ТАКИ КРУТИТЬСЯ!"

— Ти знаєш за що засудили великого астронома Галілея?

— ?

— За пияцтво...

— Чому?

— Бо він твердив, що земля крутиться...

ЖИТТЯ В СССР

— Ну, як же тепер в СССР? — питає старий емігрант нового.

— Та, точнісінько так, як в автобусі, — олії вже сидять, а інші трясуться.

ОГОЛОШЕННЯ

Якийсь студент харківського університету написав на стіні таке оголошення:

"Терміново потрібний інженер-будівельник соціалізму. Бажаючі мусять зголошуватися на таку адресу:

Москва, Кремль — сталінський тупик".

В ОДЕСІ

До дядька в кожусі, що проходить темною вулицею, підбігає хлопчина:

— Дядьку, дайте кожуха, бо замерзаю...

— Аги, ти що сказився? Геть мені з перед очей!

В цей саме час почувся голосний бас з-за паркану:

— Скидай кожуха, сказано, не морозь дитини!

ЧИ ВИ ЗНАЄТЕ, ЩО:

... ваша жінка не родичка вам...

... дітям вашої жінки дають ваше прізвище тільки за те, що ви пообіцяли не зраджувати своєї жінки і утримувати її...

Л И С Т У В А Н Н Я

Ст. Бахур. — Вашу "творчість" одержали:

... Наші брати посидились
по широком сьвіті
вни збирають ті квіточки
що ти садив в літі,
Ті квіточки що ти приніс
для свого Народу
вни так довго сумні були, бо —
ждали на свободу,
Ти підливав у горолі
те дивнее зілья,
щоб прибрати своїх дітний
як буде Весілья. . . —

Пишете, що маєте багато "таких кавалків"
"прози". Добре, що маєте, але заховайте добре
ці "кавалки" і нікому не показуйте. Для Вашо-
го добра радимо Вам більше нічого, крім листів,
не писати, бо папір дорогий і витраченого часу
жаль. Сказали б Вам за Франком: "Не тратьте,
куме, сили", але боїмося, щоб Ви не образили-
ся часом.

Я. Я., Ескобар — Листа і передплату одержали.
— спасибі! Висловлюєте бажання, щоб "Ар-
кан" був крашим критиком, як римінська "Оса".
Постараємось. Але, думаете, це легко зробити?
Ні, ні, — не легко! Не тому що, може, нема ко-
го критикувати, ні! Є кого і є за що, але попрос-
уйте зачепити когось. . . Заторкнеш релігійні
непорядки наші, — атеїстом прозвуть, шлобу
не дадуть, дитини не охрестять; скажеш, що на
сьогодні під московською совітською дійсніс-
тю УПА нараховує більше або менше, як 400
тисяч бійців, — комуністом прозвуть і прису-
дять заочно на смерть або заборонять верну-
тися у звільнену від ворога Батьківщину. А ко-
му ж хочеться тинятись досмерти на чужині?
Приходиться мовчати. Страшно! Не легко це,
не легко. . .

Т. Ц., Ентре Ріос — Дякуємо за Вашу ширість
і одвертість. "Аркана" висилаємо. Шануємо Ва-
шу пораду і будемо її дотримуватися. Віри, ні
релігійних почувань не будемо порушувати в
"Аркані", але всяку нечисть, що намагається
пролізти між нас, щоб розбити нас з середини,
щоб насміятися пізніше над нами і вірою наших
батьків. — будемо викривати і боротися з
нею! Так, бо віримо в Бога.

В. Г., Ля Фальда. — Питаєтесь, чому від довшо-
го часу не чути підпільних авдицій з рідних зе-
мель? Авдицій з рідних земель, тих що були і

тих що є й тепер, ви не могли й не можете слу-
хати в Аргентині. Ті "підпільні авдиції", які ви
слухали в Ля Фальді, були з Бельгії, але їх бе-
льгійська поліція викрила і вони перестали бу-
ти "з рідних земель". . .

Ю. Т., Кордоба. — Цікавить вас, чим годуеть-
ся лебедів. Не знаємо. Ми ж не зоологи! Зреш-
тою, про яких лебедів питаєте, — про натура-
льних, чи про тих, що підписують себе лебедя-
ми? Натуральні, думаето, їдять те що й інші
птахи, а фальшовані поїдають збірки зібрані
для УПА в пезах і долярах.

Калефлюїд, Франція. — Ви пишете: "Досліді
з Калефлюїдом над кастрованими півнями ла-
ди позитивні висліди". — Пишіть виразніше. Я-
кі саме ці висліди: залержали лінію півні, чи
були й далі батьками? Або одне й друге? Якщо
одне й друге — буде успіх, розбагатієте! Бо
жіночий рід цікавиться першим, а чоловічий —
другим. . .

Л И С Т У В А Н Н Я

— Тату! — пише син до батька, — приш-
літь мені 50 пезів, бо потребую. Все, що мав,
вичерпалося.

— Листа, — пише батько, — в якому ти
просив грошей, я не отримав. Капосна, сину,
пошта тепер. . .

ЦЕРКОВНІ СВЯТА В СССР

(За календарем на 1949 рік)

24 ЛЮТОГО —

День Советской Армии и Военно-морско-
го флота.

9 БЕРЕЗНЯ —

Международный женский день.

1-2 ТРАВНЯ —

Международный праздник трудящихся.

9 ТРАВНЯ —

Праздник победы над Германией.

4 ВЕРЕСНЯ —

Праздник победы над Японией.

7-8 ЛИСТОПАДА —

Годовщина Великой Октябрьской Соци-
алистической Революции.

6 ГРУДНЯ —

День Сталинской Конституции.

Святами Сталін догнав і перегнав всі дер-
жави! Дев'ять свят на рік — мало хіба? . . .

Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual № 403640

Talleres Graf. "CHAMPION", Joaquín V. Gonzalez 2375 — T. E. 50-7375

В ДЕРЖАВАХ, ДЕ Є ПРЕДСТАВНИКИ "АРКАНА", ПРОСИМО ЗАІНТЕРЕСОВАНИХ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО НИХ У ВСІХ СПРАВАХ.
ДОПИСИ І МАТЕРІАЛИ ДЛЯ "АРКАНА" НАДСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ВИДАВ-
НИЦТВА.

UKMA Library * Book

0519908